

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/32/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121207425
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121207425.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: W. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. V., J. A. K. XXX/XA, zastúpený: V. Y. Saloky, advokát, so sídlom v Prešove, Hlavná 94, proti žalovaným: 1. J. P. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. V., V. XX/XX, 2. J. Q. E., rod. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. V., V. XXX/XX, 3. H. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. V., V. XX/XX, 4. Z. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., B. XX, 5. W. B. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., V. X/X, 6. W. V. V., nar. XX.X.XXXX, bytom K., K. XXXX/XX, prechodne bytom K. XXX, X., 7. H. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., K. XX, právne zastúpený: Mgr. Miroslav Baláž, advokát, so sídlom v Prešove, Sládkovičova 8, 8. C. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. XX. N. XX, 9. Z. W., nar. XX.X.XXXX, bytom M. V., V. XX/XX, XX. J. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. N. C., A. XX, XX. V. K. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. N. C., A. XX a XX. V. X. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. XX. N. XXX/XX, žalovaní v 1., 3., 5., 6., 8 až 12. rade právne zastúpení: Mgr. Marcel Kandrik, Grešova č.7, 080 01 Prešov, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11C 72/2021 - 92 zo dňa 09.02.2022 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči žalovaným v 1., 3., 5., 6., 7., 8., 9., 10., 11. a 12. rade.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil výlučné vlastnícke právo žalobcu k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k.ú. M. V., parcela C KN XXX/XXX o výmere XXXmX vytvorenej geometrickým plánom J. Q. A.. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie zistil skutkový stav v tomto znení:

„Dňa XX.X.XXXX vydalo W. pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v A. pod č. XXXX/XX výmer o vlastníctve pôdy podľa § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1946 Zb. o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku N., V., zradcov a nepriateľov slovenského národa. Išlo o pozemky kat. úz. M. V., v tom čase V. nad C. v pozemnoknižnej vložke č. 1, XXX po X. W., podľa ktorého boli jednotlivým prídelcom pridelené pozemky do ich vlastníctva. V spomínanom výmere sa uvádza v článku IV. bode 1, že je verejnou listinou dokazujúcou vlastníctvo prídelcu k pridelenej poľnohospodárskej nehnuteľnosti. V článku II. sa však uvádza aj to, že prídelová cena, pozemnoknižné označenie a presná výmera bude určená v prídelovej listine, ktorú vydá W. pôdohospodárstva a pozemkovej reformy.

V spise boli predložené len dva tieto výmery pod tým istým číslom. Jeden je súčasťou znaleckého posudku J. Q. A., ktorý si dal súkromne zhotoviť žalobca. Týka sa prídelcu Q. K. st., ktorému okrem iných bola pridelená do vlastníctva parcela označená pod P o výmere X,XXXX ha. Druhý výmer predložili pôvodne žalovaní v X. až 5. rade, ktorý preukazuje, že do vlastníctva P. M. a S. rod. K. po 1 boli pridelené, okrem iných, parcely označené v prídelovom pláne pod P a P každá o výmere X,XXXX ha.

Parcela pridelená Q. K. st. bola neskôr zapísaná na LV č. XXXX k.ú. M. V. ako parcela č. XXX/XX - orná pôda o výmere XXXX mX a túto parcelu nadobudol do svojho výlučného vlastníctva žalobca od svojej tety P. K. darovacou zmluvou z XX.X.XXXX, ktorej vklad bol povolený pod M dňa XX.X.XXXX.

Schválením T. č. Y. - XXXX/XXX/XX - ŠT Y. W. v W. bola parcela E XXX/XX prečíslená na parcelu E XXX/XX a zapísaná na novozaložený LV č. XXXX k.ú. M. V. už len o výmere XXXX m², čo vyplýva zo správy Y. U. v B. z XX.X.XXXX (č.l. 30).

V súčasnosti je žalobca výlučným vlastníkom parcely E. XXX/XXX - ornej pôdy o výmere XXXX mX zapísanej na LV č. XXXX k.ú. M. V., ako titul nadobudnutia je uvedená darovacia zmluva V XXX/XX.

Žalobca si dal zhotoviť súkromný znalecký posudok znalcom z odboru geodézie J. Q. A., ktorý posudok spracoval pod č. X/XXXX. Znalec dospel k záveru, že podľa výmerov o prídele boli pridelené parcely o rovnakej výmere a rovnakej šírky s označením P až P - všetky o výmere X,XXXX ha, čo však už nezodpovedá súčasnému stavu. Úlohou znalca bolo zistiť príčinu úbytku výmery parcely žalobcu. Znalec uviedol, že žalobca vlastní parcelu E. XXX/XXX (uvedenú vyššie), ale spomína aj ďalšiu jeho parcelu E. XXXX/XXX (výpis z LV sa v znaleckom posudku nenachádza) o súhrnnej výmere X,XXXXmX (správne ha), čo je o XXXXmX menej ako bola výmera v prídele (XXXXmX).

Podľa znalca prvá chyba nastala pri geometrickom pláne geodeta F. K. č. X/XXXX, ktorým boli vytvorené parcely E. XXX/XXX a XXX/XXX, obe po XXXX m², malo ísť o parcely zhodné s parcelami č. P a P podľa prídelu. Tento geometrický plán však chybné vymedzil hranicu pozemku P a zasiahol do parcely P. Ďalší problém vznikol pri parcele P ktorej v súčasnosti zodpovedajú parcely E. XXX/XXX o výmere XXXX mX zapísanej na LV č. XXXX a Z. XXX/XX o výmere X.XXXmX zapísanej na LV č. XXXX k.ú. M. V., čo znamená, že tieto parcely namiesto výmery XXXX mX majú až XXXX m². Druhá chyba podľa znalca vznikla pri ROEP v roku 2008, ktorý prevzal hranice podľa chybného súboru Z. z registra a ktorým sa zväčšili parcely A XX a A XX na úkor parcely A XX. Znalec napokon vypracoval geometrický plán, v ktorom označil hranice pôvodnej parcely č. XXX/XX pridelenej Q. K. st. a znázornil parcelu E. XXX/XXX, ktorá podľa znalca bola pôvodne súčasťou parcely XXX/XX a znázornil aj novovytvorenú parcelu E. XXX/XXX ornú pôdu o výmere XXX m², ktorá je v súčasnosti časťou parcely Z. XXX/XX, ale pôvodne bola taktiež časťou parcely XXX/XX.

Vo vzťahu k parcela C KN XXX/XXX už súd rozhodol rozsudkom č.k. XXC XX/XXXX - XXX zo dňa X.X.XXXX tak, že žalobu žalobcu o určenie vlastníckeho práva k tejto parcele zamietol. Dospel totiž k záveru, že pôvodne žalovaní v 1. až 5. rade nadobudli k nej vlastnícke právo vydržaním. Desaťročnú vydržaciú dobu pritom počítal od dedenia po pôvodných vlastníkoch P. a S. M. v roku XXXX. Z procesných dôvodov vylúčil žalobu o určenie vlastníckeho práva k ďalšej parcele E. XXX/XXX na samostatné konanie, tento výrok sa stal právoplatným XX.X.XXXX, takže v súčasnosti sa konanie o ňom vedie pod spisovou značkou XXC/XX/XXXX. Pôvodný rozsudok súdu vo veci 11C/54/2019 dňa 7.7.2021 bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove 13Co 5/2022 - 268 zo dňa 2.2.2022.

Parcela C KN XXX/XXX - orná pôda o výmere XXX mX bola vytvorená geometrickým plánom J. Q. A. č. X/XXXX zo dňa X.X.XXXX overeného dňa XX.X.XXXX. Podľa neho je táto parcela časťou parcely XXX/ X, resp. Z. XXX/XX. W. Z. XXX/XX - orná pôda o výmere XXXX mX je zapísaná na LV č. XXXX k.ú. M. V. v podielovom spoluvlastníctve žalovaných, ktorí sa stali spoluvlastníkmi dedením XXD XXX/XX, XXD XXXX/XX, XXD XXX/XXXX a XXD XXX/XXXX.

Z dedičských spisov XXD XXX/XX a XXD XXXX/XX vyplýva, že právni predchodcovia žalovaných boli pôvodne Q. V. a manželka M., rod. R., obaja boli zapísaní ako podieloví spoluvlastníci na LV č. XXXX okrem iných aj k parcele Z. XXX/XX - ornej pôde o výmere XXXX mX po X/X a to na základe výmeru XXXX/XX zo dňa XX.X.XXXX a ROEP z roku 2008. Q. V. zomrel XX.XX.XXXX, jeho podiel k parcelám LV č. XXXX zdedili v dedičskom konaní XXD XXX/XX Q. V., nar. XX.X.XXXX, Q. V., nar. X.XX.XXXX a

žalovaní v 3. až 11. rade a to uznesením z 25.11.2010. Dedičské konanie po M. V., zomr. XX.X.XXXX sa viedlo pod XXD XXXX/XXXX, uznesením z 25.11.2010 jej podiel 1 k parcelám z LV č. XXXX zdedili tí istí dedičia ako po manželovi Q..

Q. V., nar. XX.X.XXXX zomrel XX.X.XXXX a jeho podiel k parcele Z. XXX/XX z LV č. XXXX zdedili žalovaní v 1. a 12. rade osvedčením o dedičstve XXD XXX/XXXX z X.X.XXXX. Q. V., nar. X.XX.XXXX taktiež zomrel a jeho podiel k parcele Z. XXX/XX zdedila žalovaná v 2.rade uznesením XXD XXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX tak ako to vyplýva z aktuálneho výpisu z LV č. XXXX k.ú. M. V..

V predchádzajúcom spore XXC XX/XXXX bol vypočutý ako svedok J.. M. A., ktorý ako samostatne hospodáriaci roľník užíval poľnohospodárske pozemky po W. a ktorý uviedol, že žiadne hranice jednotlivých pozemkov v prírode neboli. Pozemky v celku užívalo pôvodne Q. do roku XXXX, potom ich začal užívať svedok na základe viacerých nájomných zmlúv, ktoré uzatváral s ich domnelými vlastníkmi, keďže vlastníctvo nebolo zapísané na prenajímateľov, ale na ich právnych predchodcoch.

Aj pozemok, ktorý je predmetom tohto sporu, podľa zhodného vyjadrenia oboch strán užíva J.. M. A. aj v súčasnosti. Podľa tvrdenia žalobcu ho užíva na základe nájomnej zmluvy, ktorú uzatvoril ešte s jeho právnou predchodkyňou a podľa tvrdenia žalovaného v 7. rade nájomnú zmluvu uzatvorili s týmto nájomcom ešte jeho rodičia, neskôr ich právni nástupcovia a ako dôkaz o tom predložil súdu tri nájomné zmluvy, dve boli uzavreté X.X.XXXX s prenajímateľom H. W. a J.. P. M. a tretiu zo dňa XX.X.XXXX uzavrela J.. Q. E.. Ich predmetom bola okrem iných aj parcela Z. XXX/XX o výmere XXXX m². V stranami je nesporné aj to, že všetky pozemky pridelené vyššie uvedeným výmerom jednotlivým prídelcom boli užívané ako jeden celok, keďže žiadne hranice v prírode medzi nimi neboli a pôvodne ich takto užívalo Q. a neskôr spomínaný nájomca J.. M. A..

Žalobca sa domáha určenia vlastníckeho práva k pozemku, ktorý je zapísaný v spoluvlastníctve žalovaných. Podľa neho skutočný právny stav je iný a preto má naliehavý právny záujem na tejto určovacej žalobe podľa § 137 písm. c/ CSP, keďže zmenu vlastníctva v katastri nehnuteľností môže dosiahnuť len touto žalobou.“

3. Zo strany súdu prvej inštancie bola vec právne posúdená v zmysle ustanovení § 137 písm. c/ CSP, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1, § 134 ods. 3, §129 a § 130 Občianskeho zákonníka, pričom dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný.

4. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že sporný pozemok je vytvorený z pôvodnej parcely Z. č. XXX/XX, pričom v súčasnosti táto sporná parcela je časťou parcely Z. č. XXX/XX v podielovom spoluvlastníctve žalovaných. K tejto situácii vzniklo chybami pri vytváraní geometrických plánov, a to v roku 2004 ako aj pri spracovaní ROEP v roku 2008, kedy sa zväčšili parcely P a P na úkor parcely P. Je nepochybné, že sporná parcela bola súčasťou parcely, ktorú zdedil žalobca, pričom na strane žalovaných neboli splnené podmienky pre nadobudnutie tejto parcely vydržaním z dôvodu neuplynutia 10-ročnej vydržacej doby, nakoľko žalovaní nadobudli túto parcelu v dedičských konaniach po Q. a M. V., ktoré prebehli až v roku 2010, pričom žaloba na súd bola podaná v roku 2019.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie žalovaným v 7. rade s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/ a h/ CSP. Namietol právne posúdenie súdu prvej inštancie ohľadom inštitútu vydržania, pričom poukázal na ustanovenie § 460 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa dedičstvo nadobúda smrťou poručiteľa a nie právoplatným skončením dedičského konania, pričom na otázku od kedy sa cítil vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti uvádzal, že sa týmto vlastníkom cítil už ako malý chlapec a až po doplňujúcich otázkach uviedol, že sa cítil vlastníkom od zdedenia tejto nehnuteľnosti. Svoju výpoveď však mienil tak, že jeho rodina ako aj jeho právni predchodcovia predmetné nehnuteľnosti celý čas užívali, a to či už počas hospodárenia JRD alebo počas obdobia, kedy boli prenajaté súkromne hospodáriacemu roľníkovi. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo 117/1994 zo dňa 28.02.1995, podľa ktorého odovzdanie poľnohospodárskych pozemkov do užívania Jednotného roľníckeho družstva neprerušuje plynutie vydržacej lehoty. Do držby sa započíta aj doba, počas ktorej mal v oprávnenej držbe túto vec právny predchodca, a to aj v období, kedy boli nehnuteľnosti v užívaní JRD. Uviedol tiež, že navrhol vypočúť ostatných žalovaných, ktorých výsluch v konaní vykonaný nebol a pritom títo sú schopní vyjadriť sa

k zásadným otázkam pre rozhodnutie vo veci. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav a tento nesprávne právne posúdil.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali tiež odvolanie žalovaní v 1., 3., 5., 6., 8. až 12. rade s poukazom na ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ CSP. Namietli konštatáciu súdu, že k oprávnenej držbe spornej parcely žalovanými mohlo dôjsť až v roku 2010, kedy prebehlo dedičské konanie a od tejto doby neuplynulo 10 rokov. Tento záver nie je správny, nakoľko vstup do držby nemožno odvíjať od rozhodnutia notára, ktorý má len deklaratórny účinok v zmysle § 460 Občianskeho zákonníka. V zmysle tohto ustanovenia prechodu práv a povinností dochádza smrťou fyzickej osoby a žalovaní sa stali preto dedičmi smrťou poručiťky ešte v roku 1989 a do ich držby je nutné započítať aj držbu ich právneho predchodcu. V tejto súvislosti je dôležité ustanovenie § 865 ods. 3 a na plynutie vydržacej doby nemá vplyv okolnosť či vydržiteľ alebo jeho právny predchodca vykonával držbu priamo alebo prostredníctvom inej osoby, teda či túto vec prenajal. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že tieto pozemky užívalo najprv Jednotné roľnícke družstvo a potom následne súkromne hospodáriaci roľník, pričom nájomnú zmluvu s týmto uzatvárala matka žalovaného v 7. rade. Záver súdu o začiatku oprávnenej držby od roku 2010 preto nie je správny. Poukázali na rozhodnutia v obdobných veciach. Rovnako poukázali na to, že z výpovede žalovaného v 7. rade vyplýva, že tento sa cítil vlastníkom tohto pozemku už od detstva, nie ako to uviedol súd v rozsudku, že až po nadobudnutí právoplatnosti dedičského rozhodnutia. Zároveň vo veci neboli vypočutí žalovaní, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP. Preto navrhli napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie prípadne žalobu zamietnuť.

7. Žalobca k odvolaniam podanými žalovanými vo svojom vyjadrení uviedol, že v podmienkach Slovenskej republiky je nutné, aby dedičstvo po poručiťovi bolo súdom prejednané a rozhodnuté teda, aby bol ustálený okruh dedičov a tiež predmet dedičstva. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého k nadobudnutiu dedičstva nedochádza len na základe smrti poručiťa, nakoľko právna úprava vychádza z princípu ingerencie štátu pri nadobúdaní dedičstva a to predpokladá to, že dedičstvo po poručiťovi musí byť súdom prejednané a rozhodnuté. V dobe od smrti poručiťa až do potvrdenia dedičstva tu nemôže byť istota s akým výsledkom sa dedičské konanie skončí a najmä to, kto bude poručiťovým dedičom. Pokiaľ prebehlo dedičské konanie po právnych predchodcoch žalovaných až v roku 2010, do roku 2010 nebol ustálený ani predmet dedičstva ani okruh dedičov a do tejto doby sporná parcela nemohla byť držaná a ani vydržaná žalovanými. Bolo preukázané, že až v roku 2008 došlo k chybnému spracovaniu ROEP a tým k posunu hranice pôvodnej parcely P. na úkor parcely P z čoho dôsledku došlo k zabratiu parcely žalobcu o výmere, ktorá zodpovedá výmere spornej parcely v tomto konaní. Pred schválením ROEP teda sporná parcela nebola súčasťou parcely Z. č. XXX/XX, ktorá je v podielovom spoluvlastníctve žalovaných a z čoho vyplýva, že žalovaní nemohli túto parcelu za žiadnych okolností držať a užívať. Žalovaní preto nemôžu odvodzovať držbu spornej parcely od svojich právnych predchodcov, nakoľko títo spornú parcelu nikdy nedržali, čím požadované započítanie oprávnenej doby právnych predchodcov vydržateľa do vydržacej doby neobstojí. Žalovaní len vágne uviedli, že ich rodina užívala pozemky tak, že boli v užívaní JRD respektíve súkromne hospodáriaceho roľníka bez bližšej špecifikácií týchto pozemkov a ich výmery. Rovnako tak sú rozpory v tvrdeniach žalovaného v 7. rade, ktorý zastupoval žalovaných, kedy tento nevedel uviesť, či sporná parcela bola alebo nebola súčasťou parcely Z. č. XXX/XX, teda pôvodnej parcely P. Poukázal na to, že svedok A. potvrdil, že mal uzavretú nájomnú zmluvu s právnou predchodkyňou žalobcu, ktorou si od menovanej prenajímal pozemok podľa výmeru z roku 1948 teda aj spornú parcelu. Je teda nepochybné, že spornú parcelu držala právny predchodkyňa žalobcu a po nej žalobca, a preto nemohli byť držiteľmi tejto parcely žalovaní, respektíve ich právni predchodcovia. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého nemožno posúdiť ako právne správne vlastníctvo nehnuteľností, ktoré boli zapísané nesprávnej osobe pri konaniach ROEP. Z týchto dôvodov správne posúdil súd prvej inštancie otázku vydržania.

8. Poukázal aj na to, že držba pre účely vydržania musí byť oprávnená a nerušená, pričom už v roku 2015 bola namietaná zo strany žalobcu nesprávnosť zápisu na liste vlastníctva, čo potvrdzuje čestné vyhlásenie J. R., pričom práve týmto okamihom bola narušená dobrá viera zapísaného vlastníka. Nepochybné žalovaní už v roku 2015 stratili dobrú vieru v otázke vydržania predmetnej spornej parcely.

9. Pokiaľ sa týka námietky nevykonania výsluchu ostatných žalovaných, takéto tvrdenie je účelové a je v rozpore so zásadou sudcovskej koncentrácie konania v zmysle Civilného sporového poriadku. Pokiaľ žalovaní splnomocnili žalovaného v 7. rade na zastupovanie to, že tento sa správal pasívne, pričom

nezúčastňovali sa pojednávaniu, nenavrholi dôkazy, nemôže mať za následok, respektíve záver to, že došlo k odňatiu ich možnosti konať pred súdom. Z týchto dôvodov žiadal rozsudok potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

10. Žalovaní v 1., 3., 5., 6., 8. až 12. rade k vyjadreniu žalobcu uviedli, že citovaný rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 4Cdo 444/2013 nerozporuje odpoveď na otázku, že dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa, len konštatuje, že k nadobudnutiu dedičstva nedochádza len na základe smrti poručiteľa. Vo vzťahu k ostatným vyjadreniam žalobcu poukazujú na obsah svojho odvolania. Poukázali na to, že prejudiciálnou otázkou je otázka vydržania, kedy mali byť vypočítané tieto osoby, aby bolo rozhodnutie spravodlivé a zákonné.

11. Žalobca k vyjadreniu žalovaných vo svojom podaní zo dňa 27.05.2022 uviedol, že žalovaní sa snažia účelovo odôvodniť držbu spornej parcely, ktorá bola zabratá žalobcovi od okamihu smrti ich právnych predchodcov, pričom nepreukázali existenciu vlastníckeho práva ich právnych predchodcov k spornej parcele ku dňu ich smrti, nakoľko k posunu hranice došlo až v roku 2008. Nepreukázali teda splnenie zákonom požadovaných predpokladov, a to spôsobilý subjekt a predmet držby ako aj oprávnenú a nerušenú držbu po čas zákonom stanovenej doby, ktorá bola narušená v roku 2015 v rámci územného konania v obci M. V.. Z rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie ustálil vstup žalovaných do držby od roku 2010, pričom žalovaní len vágne tvrdia, že nejaké pozemky bol v nájme aj v roku 2008 aj v roku 2010, no ich procesná obrana je len účelová a nepreukázaná.

12. Ďalšie vyjadrenia sporových strán v odvolacom konaní predložené neboli.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

16. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

17. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

18. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces / § 365 ods.1 písm. b CSP/ odvolací súd uvádza, že táto námietka nebola zo spisu zistená.

19. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňuje realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd uvádza, že v odvolaní nebolo konkrétne uvedené akým konaním súdu malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zo spisu odvolacím súdom nebolo zistené všeobecne namietané konanie súdu porušujúce práva odvolateľov na spravodlivý proces.

20. Rovnako namietané pochybenie podľa § 365 ods.1 písm. e) CSP nebolo preukázané zo spisu. Túto odvolaciu námietku preto odvolací súd považoval za nedôvodnú.

21. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. marca 2021, sp. zn. 5Cdo/107/2019)

22. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 CSP), nie účastníkov konania. Ak teda súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnuté dôkazy s odôvodnením, že by sa nimi mali preukázať skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúvisia, konal v rámci svojej právomoci.

23. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednanie veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie účastníkom navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky vo

svojom náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nakoľko skutkový stav bol pre rozhodnutie vo veci ustálený, ako dôvodný je nepochybne nutné zhodnotiť postup súdu prvej inštancie, keď nevykonával navrhované výsluchy žalovaných. Opačný postup by v danom prípade, keď títo sa nezúčastnili na pojednávaní a bolo by nutné odročenie pojednávania považovať za postup v rozpore s princípom hospodárnosti konania.

24. Preto ani odvolacia námietka nevykonaného dokazovania výsluchov strán sporu nie je podľa názoru odvolacieho súdu dôvodná, nakoľko skutkový stav bol zistený dostatočne pre posúdenie veci, prípadné výsluchy žalovaných vzhľadom na charakter sporu potencionálne nemali možnosť pozitívne zmeniť postavenie žalovaných vo vzťahu ku skutkovému stavu veci.

25. Meritornou otázkou pre posúdenie nároku strán sporu je otázka, či mohli nadobudnúť žalovaní vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti vydržaním. Je nepochybné, že sporná parcela vznikla nesprávnym postupom pri vykonávaní ROEP, respektíve ešte v roku 2004 z pozemku, ktorý zdedil žalobca. Pre posúdenie otázky vydržania je relevantné vychádzať z predpokladov vydržania, ktorými sú okrem iného existencia titulu vstupu do držby. Týmto titulom nepochybne je dedičské rozhodnutie, respektíve dedičské rozhodnutia po právnych predchodcoch žalovaných a až týmto okamihom podľa názoru odvolacieho súdu začína plynúť vydržacia doba. Je pravdou, že dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa a následne túto skutočnosť deklaruje dedičské rozhodnutie, no v špecifickej otázke začiatku plynutia vydržacej doby podľa názoru odvolacieho súdu je relevantný dátum právoplatnosti dedičského rozhodnutia, od ktorého začína plynúť vydržacia doba. V tomto prípade aj z hľadiska princípov spravodlivosti je nutné sa prikloniť k tomuto výkladu, nakoľko je nepochybné, že k posunu hraníc medzi pozemkami v neprospech žalobcu došlo až v roku 2008 z dôvodu formálnych chýb a takáto „náhodná skutočnosť“ podľa názoru odvolacieho súdu nemôže zodpovedať princípom spravodlivého usporiadania vzťahov pokiaľ žalobca včas prejavil príslušnú aktivitu a pred uplynutím vydržacej doby podal žalobu o určenie vlastníckeho práva na súde. Je pravdou, že ani uzavretie nájomnej zmluvy, ktorou vlastník prenecháva svoje oprávnenie užívať vec v prospech či už družstva alebo tretej osoby neznamená prerušenie plynutia vydržacej doby, no v danom prípade je nutné brať do úvahy aj skutočnosť, že ako to správne skonštatoval súd prvej inštancie, tieto pozemky, ktoré boli predmetom pridelu boli bez toho, aby v prírode boli reálne zreteľné hranice medzi týmito pozemkami, boli dlhodobo v užívaní Jednotného roľníckeho družstva a následne v užívaní súkromne hospodáriaceho roľníka. Je nepochybné, že aj zmluvy o užívaní týchto pozemkov boli uzatvárané v intenciách pridelových listín, a preto v tomto individuálnom prípade podľa názoru odvolacieho súdu nemožno hovoriť o vzniku dobrej viery žalovaných ohľadom užívania spornej nehnuteľnosti. V prejednávanej veci sa nejedná o typický prípad užívania konkrétneho pozemku zo strany vydržiteľa, nakoľko táto parcela bola súčasťou väčších parciel, ktoré v celosti boli prenechané do užívania tretej osoby a len v dôsledku nesprávnych meraní či zápisov došlo k zníženiu výmery parcely na úkor žalobcu v prospech žalovaných. Tieto otázky je nepochybné nutné brať do úvahy pri presadení princípu spravodlivého usporiadania veci.

26. Ústavní súd považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních, tedy na konkrétních skutkových zjištěních založených rozměrů každé soudem projednávané věci. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti učinit vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité [srov. náleze sp. zn. Pl. ÚS 34/09 ze dne 7. 9. 2010 (N 187/58 SbNU 647), odst. 22., a náleze sp. zn. II. ÚS 3168/09 ze dne 5. 8. 2010 (N 158/58 SbNU 345), odst. 21.]. Spravedlnost musí být v procesu, kterým soud interpretuje a aplikuje právo, vždy přítomna jako hodnotový činitel. Spravedlnost je hodnotovým principem, který je společný všem demokratickým právním řádům [srov. náleze sp. zn. I. ÚS 643/04 ze dne 6. 9. 2005 (N 171/38 SbNU 367), náleze sp. zn. II. ÚS 3168/09 ze dne 5. 8. 2010 (N 158/58 SbNU 345), odst. 25.]. Nad každým utvářením soudního rozhodnutí klene se dvojí imperativ: rozhodnutí musí být nejen zákonné, ale především spravedlivé. Úkolem soudu je právě rozpoznat skrze zákon spravedlnost. Nález Ústavního soudu ČR, IV. ÚS 1241/12

27. Paragraf 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka uvádza, že do doby podľa ods. 1 sa započítava aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

28. K uvedenému odvolací súd uvádza, že držba právneho predchodcu žalovaných, na ktorú títo poukazujú nebola oprávnenou držbou, nakoľko z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že došlo k chybe pri vyhotovovaní ROEP, respektíve predošlého geometrického plánu a na základe takejto zrejmej nesprávnosti nemohlo dôjsť k vzniku oprávnenej držby právneho predchodcu žalovaných, čím sú ich námietky o započítaní tejto doby nedôvodné. Základným predpokladom pre oprávnenú držbu je to, že držiteľ okrem iného má dobrú vieru, že mu vec patrí, pričom túto skutočnosť treba hodnotiť z objektívneho hľadiska a pokiaľ dôjde k zrejším chybám pri vyhotovovaní ROEP, respektíve geometrického plánu, takáto skutočnosť nemôže byť z objektívneho hľadiska hodnotená ako okamih vzniku dobrej viery pre vydržiteľa. V konaní nebola preukázaná skutočnosť, že po tom čo došlo k zvýšeniu výmery pozemku právneho predchodcu žalovaných došlo prípadne k zvýšeniu odplaty za nájom, prípadne obdobnej skutočnosti, ktorá by mohla odôvodňovať takéto tvrdenia žalovaných. Tieto skutočnosti v konaní preukázané neboli.

29. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnosťami. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvedeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

30. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

31. Rovnako tak zo spisu nebol zistený ani odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. g) CSP pre nezistenie ďalších prípustných prostriedkov procesnej obrany odvolateľov.

32. K námietke o nesprávnom právnom posúdení § 365 ods.1 písm. h) odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

33. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd rozhodol tak ako to vyplýva z výrokovkej časti rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a

význam. Aj Ústavný súd SR vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahraďiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS46/05, II. ÚS 76/07).²⁰ Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 396 ods.1 C.s.p. tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešným žalovaným, ktorí napadli rozhodnutie odvolaním, v plnom rozsahu.

35. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).